

CATALONIA

PUBLICACIO CATALANA

Redacció, Administració, Publicitat : 51, Rue de Douai - Paris-9e & Administrador : J. Torrents, C. Chèques Postaux : 1231-58 - Paris

PROBLEMA IMPORTANT

Pocs dies abans de la canicula de 1880 un indigent era recollit a les portes del palau de la Cort suprema de Washington. Estava mort. Així finia la vida atzarosa i trashumant d'un emigrat suís que havia fundat la « Nova Helvecia » ; primer nom de la California actual. Moria abandonat, pobre i en mig de la via publica Joan August Suter, l'home més ric del món ! perque una sentència que duia a la butxaca el declarava propietari dels terrenys sobre els quals s'havia elevat, poderosa i riallera, la gran ciutat de San Francisco. Realment pobre i legalment multimilionari. Ironia amarga i punyent que durant vint i cinc anys havia turmentat l'existència d'aquell que inutilment havia demanat el que la llei li reconeixia. Un dret que no es tradueix en quelcom tangible es com obsequiar amb unes ulleres a una persona que no gaudeix de la vista. Pitjor que inútil perque esdeve un turment per l'interessat.

Aquest turment es el nostre. El de tots els republicans espanyols en general i el dels catalans en particular. La Constitucio de 1931 i l'Estatut de 1932 son l'estat legal del nostre pais. La realitat es el regim franco-falangista i l'opressio de Catalunya, privada de personalitat, prohibida la llengua i perseguida la cultura vernacles. Això des de fa set anys, set anys interminables que han amuntegat ininterrompudament les miseries i els dolors individuals als de la Pàtria amordassada. Situacio paorosa que esglaia les consciències i aixeca veus de protesta en els quatre punts cardinals però que subsisteix i es mante als ulls d'un mon que proclama a tot vent la justícia pels homes i el dret de les nacions de disposar lliurement d'elles mateixes.

Davant d'aquesta situacio de res no serveix esquinçar-se les vestidures i embolcallar-se en una hostilitat malhumorada. Ni caure en la ingenuitat de pensar que la justícia i la raò son suficients per a produir el miracle d'engendrar el que reclama la consciència. Si la historia es la realitzacio de la idea de llibertat, com ha dit un gran filosof, la vida es un teixit continu de salut i sofriment, de just i criminalitat, de moralitat i depravacio, de bellesa i fastic, de rao i imbecilitat en un acoblament monstruos i humà. Deixar-se endur pel corrent del temps, sense reaccionar, pot representar el fracàs de totes les nostres vides.

La nostra reaccio no ha d'ésser ni melangiosa ni ingenua. Si sabem quin es l'obstacle i on es troba la dificultat l'actitud que s'imposa es la de vencer un i altra. Per aconseguir-ho cal no defugir el problema, aplegar els esforços necessaris i després posar-se en camí. A un dret desconegut, negat, cal fer-lo conèixer, afirmar-lo. A un dret reconegut però sense traduccio pràctica es necessari donar-li efectivitat. No amb paraules, amb actes. Una situacio com la nostra de perllongar-se pot desembocar en un esgotament general de l'esperit de combat i de sacrifici i la illusio d'unes institucions politico-administratives sense arrels estatals efectives pot oferir una satisfaccio facil a homes fatigats per un llarg exili. Don Quixot confonia per la seva exaltada i meravellosa imaginacio, els bots de vi negre amb el gegant enemic de la princesa Micomicona i ni els cops de puny de l'hostaler aconseguiren desvetllar-lo. Els que nosaltres hem rebut no autoritzen a somniar.

Comprenem la dificultat de la tasca present. Voldriem que acabessin les declaracions de principis que ningú discuteix i que han trobat veus autoritzades en tots els paisos del mon. El debat darrer de l'Assemblea constituent francesa, com abans la Declaracio de Potsdam i la resolucio de San Francisco han resolt d'una manera inapel.lable, el nostre plet. Hem deixat d'ésser els « rojos »

autors de crims i robatoris, propagadors del desordre al servei de Moscu i els pseudo-nacionalistes de la situació s'ha mostrat servidors rastres del feixisme, usurpadors de la sobirania nacional i defensors, per la sang i la fam, d'un règim sense justícia, immoral i absurd.

Resolta aquesta questio davant del tribunal de l'opinio publica internacional i fixat l'objectiu, que no pot ésser altre que el restabliment de la democràcia republicana i plurinacional, hem de fixar els mitjans per arribar-hi, problema que es avui el de major actualitat com ho demostra el discurs a les Corts i la conferencia a Mexic de Prieto, les declaracions de Largo Caballero a Paris i la lletra recent de la Passionaria des de Tolose (no ens referim a les declaracions del President Giral perque les hem cregut sempre producte de l'imaginacio periodistica). Però abans si desitgem de tot cor l'èxit hem d'aplegar l'esforç de tots. Per això el criteri dels Presidents Giral i Irla d'ampliar la base de llurs governs ens sembla un encert. Ara el que cal es rapidesa. L'unio efectiva de totes les opinions politiqués exiliades i de la resistència interior es un pas previ al de pendre posicio, la qual hauria d'ésser una per a tots els que junts combatrem i junts ens exiliarem, quant a la manera de provocar la caiguda del règim franco-falangista, que es l'unic problema important i urgent. Tinguem confiança.

EL GOVERN CATALA

En les darreres sessions celebrades pel Govern de Catalunya, sota la presidència del senyor Josep Irla, i amb assistència dels Consellers senyors Josep Carner, Joan Comorera, Pompeu Fabra, Carles Pi i Sunyer i Antoni Rovira i Virgili, després d'aprovar-se per unanimitat la declaracio politica del 13 de gener del 1946, ja feta publica, s'han pres els següents acords :

Nomenar una Ponència que estudiï i formuli un projecte de confecció del Cens dels residents fora de Catalunya.

Nomenar una Ponència que estudiï i formuli un projecte de representacions, estructura i programa del Govern.

Procedir a l'organització dels Serveis de Recepcio i Distribució dels articles que li siguin tramesos en concepte de solidaritat.

Fer les gestions que calguin encaminades a salvar la vida dels patriotes empresonats o condemnats pel règim franquista, havent ja començat a fer les que urgentment exigeix el cas del català Ramon Via.

Adreçar una vegada mes la seva encoratjadora salutació a tots els que resisteixen dintre mateix de la nostra Pàtria, i, ferm en la convicció que la resistència catalana no deu organitzar-se parcialment i ha d'estar articulada a l'autoritat del Govern de Catalunya, reitera el seu decidit propòsit d'arribar a l'estructuració eficaç de l'òrgan interior de resistència.

En fer seves les declaracions del President amb motiu de la constitució de l'actual Govern fetes el 14 de setembre de 1945, els Consellers declaren llur plena aquiescència al propòsit del President d'ampliar el Govern a fi de reforçar el seu caràcter d'unio nacional.